

কৰ্তব্যৰ স্বাৰ্থত

মণিকা মণ্ডল

চিকিৎসালয়ৰ ৱাৰ্ডকৰ্মী এজনৰ জীৱনৰ এটা দিন, যি চৰকাৰী চিকিৎসালয়ত COVID-19 ৰোগীৰ যত্ন কৰে, তেওঁলোকৰ আৰোগ্য হোৱাত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে।

মোৰ নাম মণিকা মণ্ডল, আৰু মই গুৱাহাটীস্থিত মহেন্দ্ৰ মোহন চৌধুৰী হস্পিটেল (MMCH)-ৰ COVID-19 শাখাত কৰ্মৰত ৱাৰ্ড কৰ্মী। মই যোৱা 10 বছৰ ধৰি এই চৰকাৰী চিকিৎসালয়ত কাম কৰি আছো আৰু মই মাহিলী 7,000 টকা বেতন সংগ্ৰহ কৰো।

ৰাজ্যখনৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ চহৰ গুৱাহাটীত ক'ৰোনা ভাইৰাছ সংক্ৰমণ ৰোধ কৰিবলৈ সাজোঁ কৰি তোলা সৰ্ববৃহৎ চিকিৎসালয় তিনিখনৰ ভিতৰৰ এখন হল MMCH. ইয়াত শিশুৰ বাবে উৎসৰ্গিত উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ প্ৰথম COVID-19 শাখাটো আছে। ৱাৰ্ড কৰ্মী হিচাপে, মোৰ প্ৰাথমিক দায়িত্ব হৈছে মোৰ অধীনত থকা ৱাৰ্ডবোৰ পৰিষ্কাৰ কৰি ৰখা, আৰু ইয়াৰ ভিতৰত হল—নিয়মীয়া ব্যৱধানত ধূলি পৰিষ্কাৰ কৰা, ৰোগীৰ কাপোৰ সলনি কৰা, তেওঁলোকৰ বিচনা চাদৰ পৰিষ্কাৰ কৰা। লগতে মই নিশ্চিত কৰিব লাগে যে ৰোগীসকলক সঠিকভাৱে খুওৱা হ'ল নে নহল।

COVID-19 ৰ আবিৰ্ভাৱৰ আগতে, মোৰ শ্বিফ্ট টো ৰাতিপুৱা 8 বজাত আৰম্ভ হয় আৰু আবেলি 2 বজাত শেষ হয়, কিন্তু এতিয়া মই সন্ধিয়া 4 বজালৈকে কাম কৰিব কৰিবলগীয়া হৈছে। মহামাৰীৰ চৰম অৱস্থা অৰ্থাৎ 2020 চনৰ এপ্ৰিল মাহৰ পৰা আগষ্ট মাহলৈকে প্ৰতিজন ৱাৰ্ড কৰ্মীয়ে প্ৰতিদিনে 80 জন ৰোগীৰ যত্ন লব লগীয়া হৈছিল। আমি 21 দিনৰ বাবে ঘৰলৈ যাব পৰা নাছিলোঁ, কিয়নো একেলেথাৰীয়ে সাত দিন কাম কৰাৰ পিছত 14 দিনৰ বাবে চিকিৎসালয়ত আমি নিজকে কোৱাৰেণ্টেইন কৰিবলগীয়া হৈছিল। আমাক MMCH-ৰ ভিতৰত এটা ৱাৰ্ডত ৰখা হৈছিল, আনহাতে চিকিৎসক আৰু অন্যান্য জ্যেষ্ঠ বিষয়াসকল চৰকাৰী খৰচেৰে হোটেলত থকাৰ সুবিধা কৰি দিয়া হৈছিল।

সংক্ৰমণৰ সংখ্যা হ্রাস হোৱাৰ পিছতো, আমি এতিয়াও ঘৰলৈ নোযোৱাকৈয়ে সাত দিন কাম কৰোঁ আৰু তাৰ পিছত তিনি-চাৰি দিনৰ বাবে নিজা ঘৰত বা চৰকাৰে প্ৰদান কৰা সুবিধা অনুযায়ী নিজকে জনসমাগমৰ পৰা পৃথক কৰি ৰাখোঁ।

অসমত 7 জানুৱাৰীলৈকে 1020 জন লোকৰ মৃত্যু তথা দুই লাখৰো অধিক ক'ৰোনা ভাইৰাছ সংক্ৰমণৰ ঘটনা নথিভুক্ত হৈছে।

ৰাতিপুৱা 5:00 বজা: যিহেতু গুৱাহাটীৰ পৰা প্ৰায় 70 কি মি নিলগত থকা নলবাৰীত মোৰ ঘৰ, য'ৰপৰা মহানগৰীলৈ আহোতে প্ৰায় ডেৰ ঘণ্টা সময় লাগে তদুপৰি MMCH লৈ গৈ পাওঁতে আৰু 15-20 মিনিট সময়ৰ প্ৰয়োজন হয়, সেয়েহে মই ৰাতিপুৱা সোনকালে উঠিব লাগে। মই ঘৰৰ সমস্ত কাম সামৰি ৰাতিপুৱা 6:30 বজালৈকে কামলৈ বুলি ওলাই যোৱাৰ আগতে মোৰ গিৰিয়েক তথা নিজৰ বাবে ৰাতিপুৱা আৰু দুপৰীয়াৰ আহাৰ ৰান্ধি থৈ আহোঁ।

আজিৰ পৰা আৰম্ভ হোৱাকৈ মোক পুনৰায় COVID-19 ৱাৰ্ডত কৰ্মৰত কৰা হৈছে, আৰু সেয়েহে আগ নিশা মোৰ কাপোৰ আৰু অন্যান্য অত্যৱশ্যকীয় সামগ্ৰী সাজু কৰিছিলোঁ, কিয়নো মই এসপ্তাহৰ বাবে ঘৰলৈ আহিব নোৱাৰিম।

মই ঘৰৰ সকলো কাম শেষ কৰাৰ পিছত মোৰ স্বামী (তেখেত এজন দোকানী)য়ে মোক লৈ ওচৰৰ বাছ আস্থানলৈ ৰাওনা হয় আৰু গুৱাহাটীলৈ যোৱা আন্তঃজিলা বাছ নোপোৱালৈকে অপেক্ষা কৰে।

ৰাতিপুৱা 8:00 বজা: চিকিৎসালয়ত উপস্থিত হোৱাৰ পিছত, মই পোনপটীয়াকৈ 'বাগৰী' ৱাৰ্ডলৈ যাওঁ। বাগৰী ৱাৰ্ডখন চিকিৎসালয়ৰ COVID-19 বিভাগত কৰ্মৰত সকলো ৱাৰ্ড কৰ্মী %৫০ পৰিষ্কাৰ কৰ্মীৰ বাবে ঘৰ স্বৰূপ। মই মোৰ বেগটো তাতেই থৈ দিওঁ আৰু 'কেফেটেৰিয়া'ত মোৰ সহকৰ্মীৰ সৈতে ৰাতিপুৱাৰ জলপানৰ লগতে এক কাপ চাহ খাওঁ। তাৰ পিছত মই COVID-19 ৱাৰ্ডলৈ যাওঁ। ৱাৰ্ডত প্ৰৱেশ কৰাৰ আগতে, মই সাঁজ-পাৰ পৰিৱৰ্তন কৰা কোঠালৈ যাওঁ, নিজকে বীজাণু মুক্ত কৰোঁ, অলপ পানী খাওঁ, আৰু তাৰ পিছত ব্যক্তিগত সুৰক্ষা সঁজুলি (PPE) পিন্ধোঁ।

ভাইৰাছ সংক্ৰমণ আৰু ইয়াক পৰিয়ালৰ সদস্যলৈ সংক্ৰমিত কৰাৰ নিৰন্তৰ ভয়ৰ সৈতে যুঁজ দিয়াৰ উপৰিও, আমি স্বাস্থ্য কৰ্মীসকলে সন্মুখীন হ'ব লগীয়া আটাইতকৈ ডাঙৰ প্ৰত্যাহ্বানবোৰৰ ভিতৰত হ'ল—আঠ ঘণ্টা একেলেথাৰীয়ে PPE KIT পিন্ধি থকাটো। PPE KIT পিন্ধি থাকোঁতে আমি খাব নোৱাৰোঁ, পানী পান কৰিব নোৱাৰোঁ বা শৌচাগাৰ ব্যৱহাৰ কৰিব নোৱাৰোঁ। আমাৰ বেছিভাগ লোকে ডায়েপাৰ পিন্ধি থাকিবলগীয়া হয় যাতে প্ৰয়োজনত আমি নিজকে উপশম দিব পাৰোঁ।

ৰাতিপুৱা 8:30 বজা: ৱাৰ্ডত প্ৰৱেশ কৰি সলনি হ'ব লগা ৱাৰ্ড কৰ্মীৰ সৈতে কথা পাতি গম লওঁ যে কোনো নিৰ্দিষ্ট ৰোগীৰ বিষয়ে কৰিব লগা বা মনত ৰখা কোনো নিৰ্দিষ্ট বা জৰুৰী কাম আছে নেকি। তাই মোক জনায় যে আগ নিশা ভৰ্তি হোৱা এজন ৰোগীয়ে আমাৰ লগত সহযোগিতা কৰা নাই আৰু ইয়াৰ পৰা গুচি যাব বিচাৰে।

স্বাস্থ্য কৰ্মী হিচাপে, আমি অ-সহযোগী আৰু কেতিয়াবা আক্ৰমণাত্মক ৰোগীৰ সৈতে মোকাবিলা কৰিবলৈকো আমি অভ্যস্ত হব লগা হয়। আমি সাধাৰণতে এনে ৰোগীৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ আৰু তেওঁলোকক তেওঁলোকৰ পৰিস্থিতি বুজাবলৈ চেষ্টা কৰোঁ। আমি তেওঁলোকৰ পৰিচয়কাৰী সকলৰ লগত কথা পাতো যাতে তেওঁলোকে ৰোগীসকলক আমাৰ সৈতে সহযোগিতা কৰিবলৈ সৈমান কৰাৰ পাৰে। যদি সেইটোৱে কাম নকৰে, আমি ৰোগীৰ দ্বায়িত্বত থকা পৰিচাৰিকা বাইদেউক অৱগত কৰোঁ, যিজনীয়ে তাক সংশ্লিষ্ট চিকিৎসকৰ ওচৰলৈ লৈ যায়।

কিছুমান COVID-19 ৰোগীক চোৱা-চিতা কৰাটো বিশেষভাৱে জটিল হৈ পৰে, কিয়নো তেওঁলোকে গম পায় যে তেওঁলোক মাৰাত্মক মহামাৰীত আক্ৰান্ত হৈছে সেয়েহে চিকিৎসালয়ত তেওঁলোকক পৃথক ভাবে ৰখা হব আৰু তেওঁলোকে নিজৰ আত্মীয় সকলক লগ নাপাব।

ৰোগীক তেওঁলোকৰ সৈতে কথা পতাই শান্ত কৰাৰ পিছত, মই ৰোগীৰ কাপোৰ আৰু তেওঁলোকৰ বিচনা চাদৰ বোৰ এটা এটাকৈ সলনি কৰি মোৰ দিনটোৰ কাম আৰম্ভ কৰোঁ। মই এনে কৰি থকা সময়ত, এজন নাৰ্চে মোক কলে যে এজন বৃদ্ধ ৰোগীয়ে নিজকে লেতেৰা কৰিছে। মই দৌৰি তাইৰ ওচৰলৈ গৈ তাইৰ কাপোৰ খুলি, পৰিষ্কাৰ কৰি তাইক নতুন এযোৰ কাপোৰ পিন্ধাত সহায় কৰোঁ। তাৰ পিছত মই তাইৰ বিচনা চাদৰ খন সলনি কৰোঁ আৰু তাইক শুৱাই দিয়াত সহায় কৰোঁ।

দিনৰ 11:00 বজা: বিচনা চাদৰ আৰু কাপোৰ সলনি কৰা কাম শেষ কৰি মই আচবাব, চিকিৎসা সঁজুলি, থিৰিকীৰ ধূলি চাফা কৰা ইত্যাদি কাম কৰিবলৈ লওঁ। যিহেতু চিকিৎসালয়বোৰ সকলো সময়তে পৰিষ্কাৰ কৰি ৰাখিব লাগিব, লগতে ৱাৰ্ডৰ যিকোনো অংশত যাতে ভাইৰাছটো বিয়পিব নোৱাৰে তাৰ বাবে নিয়মীয়া ব্যৱধানত COVID-19 ৱাৰ্ডবোৰ বীজাপু মুক্ত আৰু পৰিষ্কাৰ কৰি ৰখাটো অধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ।

মই ধূলি বালি পৰিষ্কাৰ কৰি থাকোতে নিজে নিজকে সহায় কৰিব নোৱাৰা তৃষ্ণাত ৰোগী সকলৰ তত্বাৱধান লব লাগে। মই তেওঁলোকক অলপ অলপকৈ পানী খুৱাই থাকোঁ যাতে তেওঁলোক সুস্থ হৈ থাকে।

দিনৰ 1:00 বজা: যিসকল ৰোগীয়ে নিজে খাদ্য খাব নোৱাৰে আৰু মোৰ সহায়ৰ প্ৰয়োজন বোধ কৰে, তেওঁলোকক মই খুওৱা আৰম্ভ কৰোঁ—বিশেষকৈ বৃদ্ধ লোকসকলক। ৰোগীৰ বাবে চিকিৎসালয়ত প্ৰস্তুত কৰা আহাৰত উতলোৱা খাদ্য সামগ্ৰী থাকে—য'ত উষ্ণ প্ৰটিনযুক্ত সমল থাকে। ৰোগীসকলক যাতে জোৰকৈ আহাৰ দিয়া নহয় নাইবা অত্যধিক আহাৰ দিয়া নহয় তাৰ প্ৰতি আমি সতৰ্ক

থাকিব লাগে। ৰোগীসকলক খুওৱাৰ সময়ত খাদ্যৰ প্ৰতি আমাৰ যি ইচ্ছা জাগে, তাৰ বিৰোধিতা কৰাটো কঠিন; কিন্তু মই লাহে লাহে তাক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ শিকিলোঁ।

বিয়লি 3:00 বজা: ৰোগীসকলক খুওৱাৰ পিছত, মই গুৰুতৰভাৱে সংক্ৰমিত নোহোৱা ৰোগীসকলক ৱাৰ্ডত খোজ কাঢ়িবলৈ উদগনি দিওঁ কাৰণ ইয়ে তেওঁলোকক শাৰীৰিক ভাবে সুস্থ থকাত সহায় কৰিব আৰু যাতে তেওঁলোক নিজকে বিচনাত আৱদ্ধ কৰি নাৰাখে।

বিয়লি 3:30 বজা: এজনী নাৰ্চ আৰু আজি ৱাৰ্ডত ভৰ্তি হোৱা দুজন ৰোগীৰ বাবে মোক বিচনা প্ৰস্তুত কৰিবলৈ কয়। মই নতুন বিচনাৰ চাদৰ খন পাৰি দি গাৰুৰ কাপোৰ সলনি কৰি দিওঁ। তেওঁলোক অহাৰ পিছত, মই ৰোগীসকলক তেওঁলোকৰ কাপোৰ সলনি কৰিবলৈ কওঁ আৰু তেওঁলোকে পিন্ধি অহা কাপোৰ বোৰ বীজানুমুক্ত কৰি লবলৈ দিওঁ।

বিয়লি 4:00 বজা: যিহেতু দিনটোৰ মোৰ কাৰ্যসূচী শেষ হল, মই মোৰ দায়িত্ব পৰৱৰ্তী ৱাৰ্ড কৰ্মীক প্ৰদান কৰোঁ। সাধাৰণতে এটা শ্বিফ্টত তিনিৰ পৰা চাৰিজন ৱাৰ্ড কৰ্মী থাকে। মই কাপোৰ সলনি কৰা কোঠালৈ গৈ সতৰ্কভাৱে পিপিই কিটটো খুলি ইয়াক আৱৰ্জনাৰ মোনা এখনত পেলাই দিওঁ— পিছত ৰুম পৰিষ্কাৰ কৰা লোকসকলে ইয়াক নিৰাপদ স্থানত পেলাই দিয়ে। ৱাৰ্ডৰ পৰা ওলাই যোৱাৰ আগতে মই নিজকে সঠিকভাৱে বীজানুমুক্ত কৰি লব লাগে।

বিয়লি 4:30 বজা: ৱাৰ্ডৰ পৰা ওলাই যোৱাৰ পিছত, মই আন ৱাৰ্ড কৰ্মীসকলৰ সৈতে, ‘কেফেটেৰিয়া’ লৈ যাওঁ। আঠ ঘণ্টাৰ অন্তত মই প্ৰথম টোপাল পানী খাওঁ। সাধাৰণতে মহামাৰীৰ আৰম্ভণি সময়ছোৱাত যিমান ভোক লাগিছিল, এতিয়া সিমান ভোক অনুভৱ নকৰোঁ। সেয়েহে, মই চাহৰ সৈতে কিছু বিস্কুট খোৱাটো পছন্দ কৰোঁ।

তাৰ পিছত আমি ‘বাগৰী’ ৱাৰ্ডলৈ গৈ অলপ সময় বিচনাত বাগৰি আমাৰ মাজত কথা পাতেঁ আৰু আমাৰ পৰিয়ালৰ লোকসকলৰ লগত ফোনত কথা পাতেঁ। মোৰ সন্তান নাই কিন্তু মোৰ এনে কিছুমান সহকৰ্মী আছে যিসকলে তেওঁলোকৰ সন্তানতৰ পৰা আঁতৰত থাকি কষ্ট অনুভৱ কৰে।

ৰাতি 8:00 বজা: মই ৰাতিৰ আহাৰৰ বাবে মেছলৈ যাওঁ, তাৰ পিছত শুবলৈ যোৱাৰ আগতে মই মোৰ সহকৰ্মীসকলৰ সৈতে ৱাৰ্ডৰ চৌহদত অলপ খোজ কাঢ়ি লওঁ।

যদিও মই নিজকে COVID-19 ৰ সৈতে সংক্ৰমিত নোহোৱাকৈ যথেষ্ট ভাগ্যৱান বুলি অনুভৱ কৰোঁ কিন্তু এই সংক্ৰমণৰ ফলত বহুতো ৰোগী আৰু সহকৰ্মীৰ ক্ষতি হোৱা মই দেখা পাইছো; আনকি কিছুমানৰ মৃত্যুও হৈছে। যেতিয়া মানুহক মুখা নিপিন্ধা, সামাজিক দূৰত্ব বজাই নৰখা দেখা পাওঁ,

তেতিয়া মই বহুত দুখ অনুভৱ কৰোঁ। আমি যোৱা কেইমাহমান ধৰি কেনে ধৰণৰ চাপৰ মাজেৰে দিন অতিবাহিত কৰি আহিছোঁ, মানুহবোৰে এই কথাটো উপলব্ধি কৰিব লাগিব আৰু তেওঁলোকে এই মহামাৰীৰক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ যত্ন কৰিব লাগিব।

'আই ডি আৰ' ক কোৱাৰ দৰে-

লেখকৰ বিষয়ে

মণিকা মণ্ডল

মণিকা মণ্ডল হ'ল অসমৰ গুৱাহাটীস্থিত মহেন্দ্ৰ মোহন চৌধুৰী হস্পিটেল (MMCH)-ৰ এগৰাকী ৱাৰ্ড কৰ্মী, য'ত তেওঁ 10 বছৰ ধৰি কাম কৰি আছে। তেওঁ বৰপেটা জিলাৰ বেচিমাৰী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা মেট্ৰিক পৰীক্ষাত উৰ্ত্তীণ হয়। তেওঁ মহামাৰীৰ প্ৰাৰম্ভনিৰ পৰাই MMCH-ৰ COVID-19 ৱাৰ্ডত কাম কৰি আছে।